

Til § 63

Miljøministerens faglige rådgivning og øvrige bistand kan både angå naturbeskyttelsesspørgsmål her i landet, i bestemte andre lande og på tværs af landegrænser. I praksis vil rådgivningen blive foretaget af Skov- og Naturstyrelsen. Den rådgivning og øvrige bistand, som bestemmelsen omhandler, afgrænses i overensstemmelse med de rammer og principper, der fremgår af formålsbestemmelsen i lovens § 1. Bestemmelsen i § 63, *stk. 1* afspejler den praksis, som har udviklet sig, og er i øvrigt begrundet i det internationale samarbejde særligt vedrørende de forskellige konventioner om beskyttelse af vilde planter, dyr og deres levesteder, som Danmark har tilsluttet sig. Bestemmelsen skal endvidere ses i lyset af den voksende erkendelse af behovet for at foretage en økologisk vurdering af udviklingsprojekter og Miljøministeriets rolle i denne forbindelse.

Vedrørende *stk. 2* bemærkes, at miljøministeren i 1990, på baggrund af erfaringerne fra en 3-års forsøgsperiode, besluttede, at naturvejledningsarbejdet i Danmark skulle videreføres.

Der er herefter

- ansat naturvejledere ved en række statsskovdistrikter, hvor naturvejledning i øvrigt indgår som en integreret del af distrikternes arbejde,
- givet tilskud til naturvejledningsarbejdet i landets amtskommuner,
- givet tilskud til naturvejledningsinitiativer i kommuner, museer, foreninger og organisationer.

Skov- og Naturstyrelsen udfører en koordinerende og rådgivende funktion og forestår efteruddannelse af naturvejledere.

Naturvejledningen finansieres af de midler til friluftslivet, som er stillet til rådighed efter naturforvaltningsloven, jf. lovforslagets kapitel 8.

Reglen i *stk. 2* indeholder hjemmel til, at miljøministeren - om nødvendigt - kan fastsætte retningslinier for amtskommunernes naturvejledningsarbejde, således at dette finder sted efter fælles overordnede målsætninger og på en koordineret måde, herunder med de statslige og de øvrige naturvejledningsaktiviteter.

Til § 64

I *stk. 1* er der hjemmel for ministeren til at nedsætte sagkyndige råd, der skal rådgive myndighederne i spørgsmål indenfor lovens område.

Med hjemmel i denne bestemmelse agtes der oprettet et naturvidenskabeligt råd i lighed med det eksisterende naturfredningsråd, jf. bemærkningerne til § 103, *stk. 3*. Spørgsmålet om den naturvidenskabelige og -fredningsmæssige rådgivning på længere sigt

vil i øvrigt blive taget op i forbindelse med en gennemgang af jagt- og vildtforvaltningsloven. Det i dag eksisterende fortidsminderåd vil ligeledes kunne opretholdes med hjemmel i den foreslåede bestemmelse i *stk. 1*.

Efter *stk. 2* skal hvert amtsråd nedsætte et udvalg med repræsentation af de berørte interesser til at rådgive i spørgsmål vedrørende amtsrådets administration af loven.

Allerede nu foregår der i en vis udstrækning kommunikation mellem de enkelte amtskommuner og de berørte natur- og erhvervsinteresser om amtsrådenes administration af naturfredningslovgivningen. Den foreslåede lovfæstelse af sådanne regionale »grønne råd«, vil lægge denne kommunikation i fastere rammer, og dermed styrke den.

Behovet for repræsentation af natur- og erhvervsinteresser i rådene kan variere fra amt til amt, afhængig af bl.a. den lokale foreningsstruktur og arbejdsopgaverne. Bestemmelsen giver derfor amtsrådene en frihed til at sammensætte de enkelte råd, så de opfylder de lokale behov. Det må dog forudsættes, at jordbrugets organisationer, Danmarks Naturfredningsforening og Friluftsrådet altid har sæde i rådet.

Rådene skal alene beskæftige sig med rådgivning om generelle og principielle spørgsmål, der henhører under amtsrådenes administration af loven. Eksempelvis vil det være nærliggende at inddrage rådene i arbejdet med amtsrådets planlægning af offentlighedens adgang til det åbne land, jf. bemærkningerne til § 25 og § 27, og administrationen af de generelle naturforvaltningstilskud, jf. bemærkningerne til kap. 8, afsnit 2. Rådene skal i almindelighed ikke deltage i konkret sagsbehandling eller have egentlige beføjelser efter loven.

Det er forudsat, at amtsrådet leverer den nødvendige sekretariatsbistand til rådet, jf. de almindelige bemærkninger i afsnit 3.3.6.

Mødehyppigheden må fastsættes efter behov. Det må dog vurderes, at det i almindelighed vil være tilstrækkeligt med 2-4 møder årligt.

Til kapitel 10

Administration

Til § 65

Bestemmelsen indeholder hjemmel for myndighederne til at gøre undtagelse (dispensere) fra en række af lovens bestemmelser. Det er i bemærkningerne til de pågældende bestemmelser nærmere beskrevet, hvorledes dispensationsadgangen tænkes administreret. Der henvises herved også til den graduerede formulering, nemlig »gøre undtagelse« i *stk. 2* og »i særlige tilfælde gøre undtagelse« i *stk. 1* og *3*, der